

fhv. auksjonarius Carl Borg.

Drammensveien 112, II, Oslo.

Oslo den 10. januar 1953.

Til

113551

Det Kgl. Norske Justis- og Politidepartement.

Sørsmaal om revisjon av dom i straffesak.

Undertegnede fhv. auksjonarius, C a r l J o h a n B o r g f. 23. mai 1881, bopel Drammensveien 112, Oslo, tillater meg å henvende meg til det ørede departement i følgende anledning:

Den 20. desember 1945 ble jeg i Eidsivating Lagmannsbrett - som ble ledet av nå avdøde lagmann Erik Solem - dømt for forbrytelse mot landssviklovgivningen til 7 års fengsel, 25.000 kr. i bot, 36.000 kr. i inndragning, 900.000 kr. i erstatning samt kr. 100.- i saksomkostninger. Dertil ble jeg for 10 år fradømt de i landssvikanordningens § 11 nr. 1, 5, 7 og 8 nevnte rettigheter.

Denne dom ble innledningen til den dypeste tragedie for min hustru og meg - sjelelig, legemlig og økonomisk. Hele vårt liv hadde vi i enhver henseende ført en hederlig vandel og oppført oss som lovlige samfunnsborgere. Den form som rettsforfølgningen mot meg fikk, brøt alt overende for oss. Vårt hjem ble plyndret og vårt bosted tatt ifra oss, hva som var tilbake ble tatt under off. beslag, selv ble jeg fengslet for år, gammel og syk som jeg var, og min hustru som ikke hadde krefter til å stå imot den sjikane og forføblening som hun ble utsatt for, måtte innlegges på sykehus som sinns-syk. Da jeg omsider ble satt i frihet igjen, sto vi to gamle mennesker berøvet alt. Ikke hadde vi noe hjem, ikke innbo og ikke hadde vi noe å leve av. Tragedien var så fullkommen som den kunne være, og - den er det fremdeles. Mitt erverv var jeg fradømt og er mann på over de sytti år har ingen sjanse på arbeidsmarkedet. I øyeblikket lever min hustru og jeg av hva jeg er i stand til å tjene ved dagen lang å gå byen rundt som regningsbud, og hvor lenge jeg makter å kunne utføre dette legemlig krevende arbeid vet jeg ikke, med min alder og mit svake hjerte.

Ser man på datoen for min dom, antar jeg de fleste idag vil erkjenne at dommen falt på et tidspunkt da det ennå var vårens og sommerens opphisselse som behersket stemningen innen almenheten, og som dessverre hadde trengt seg inn i rettsalene. Det er jo i den senere tid offentlig innrømmet at dommene "fra den første tiden" nok var for strenge, og at domstolene etterhånden hadde kommet til å anvende en annen målestokk for sin bedømmelse og straffeutmåling. Jeg har rådspurt jurister angående den dom som overgikk meg. De har vært rystet, og fremholdt at det eneste rette i dette tilfelle måtte være å få saken gjenopptatt og b dømt etter de rettsprinsipper som etterhånden har skått igjennom og som bygger på et reelt strafferettslig grunnlag. Syk som jeg har vært og ute midler har det hittil ikke vært meg mulig å kunne foreta meg noe for å følge disse råd. Inidertid er jeg kommet til at jeg har en faktisk plik - både mot meg selv og kanskje enn mer mot mine pårørende - til å gjøre noe for å få tingene satt på plass. Derfor er det jeg retter denne henvendelse til det ørede departement.

Det er meg meddelt at regjeringen - nettop ut fra den oppfatning at de tidligste dommer bare dårlig sto i samsvar med de senere avsatte - har satt ned et revisjonsutvalg med oppdrag å bringe i forslag lempninger i disse tidlige og uforholdsmessige dommer. Jeg må innstendig

be om at departementet bistår meg slik at også min sak kan bli lagt frem for dette utvalg. Da jeg sto i retten, var jeg så syk og deprimeret at evne til å legge an mitt eget forsvar var vesentlig redusert og dertil kom også at jeg hadde en påtagelig følelse av at jeg allerede på forhånd var en dømt mann, slik at det var nyttesløst for meg å søke å gjøre meg gjeldende overfor retten.

Min dom er beheftet med så mange svakheter og uriktigheter, at det bør være fullgod grunn til å underkaste den en nærmere prøvelse. Da til kommer at den presenterer seg som det mest eklatante brudd på prinsippet om likhet for loven. Jeg har en rekke bevis for at andre innehavere av aksjonsforretninger - til dels i større utstrekning enn hva til felles var for mitt vedkommende - har etterkommet offentlig ordre om aksjonssalg av beslaglagt eiendom, og det uten at disse overhodet har vært aksjonert i det hele tatt. Vitneprov som ble avlagt var uten tvil påvirket av Øyeblikkets "stemning" og var ikke i samsvar med det faktiske. Den beregning av mitt økonomiske ansvar - om det da kan kalles en beregning som retten foretok, og som har gjort meg til en million-debitor for resten av levetiden, er i den grad uten sammenheng med det virkelige forhold og så helt igjennom uhyrlig at det ikke forbauset meg da en jurist som hadde fått kjennskap til det reelle saksforhold, spontant uttalte at "dette er dog det værste jeg hittil har sett!"

Når jeg retter den foreliggende henvendelse slik som jeg her gjør det, er det først og fremst for å høre om departementet vil bistå meg med å få min sak fram for revisjonsutvalget. Hvis jeg - som jeg håper - får et bekreftende svar på dette, vil jeg foranledige at det blir utarbeidet en spesifisert saksoversikt med en detaljert kommentar til dommens forskjellige avsnitt. Ubemidlet som jeg er - og i tilfelle henvist til andres økonomiske støtte - tør jeg ikke ta på meg denne utgift forinnan jeg har et tillsagn om at man vil foranledige at saken blir tatt opp.

Jeg tillater meg å tro at departementet vil forstå min stilling og komme meg til unnsetning. Det er meget i denne materie som jeg kan klarlegge og som bør frankalle et annet syn på mitt forhold. Det skal jeg også - som alt sagt - sørge for. Men til det forhåndstilsagn som jeg her ber om, synes det meg å burde være nok å se hen til tidspunktet for dommens utsigelse og den domskonklusjon som ble foretatt og som så fullstendig spente enhver ramme for en normal strafferettslig bedømmelse.

A r b e i d i g s t